

Майстерня чаклуна Мурахи. повість-казка

Олена Колінько

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Частина I

Буряк, баскетбол та інші ранкові халепи

Подумки Захар готував космічний корабель до старту. Апарат мав надважливу місію: вивезти в недосяжні далі весь буряк планети Земля, усеньке насіння, з якого міг би буряк вирости, і про всяк випадок — усі кулінарні книжки, в рецептах яких цей ненависний овоч хоч одненький раз згадувався.

Перед Захаром на тарілці нудилися три останні ложки вінегрету. Ідея з космічним кораблем була класна, але салат, на жаль, так нікуди зі столу й не подівся і вороже поблискував буряковими шматочками. Потрібен план Б.

Хлопець оглянув кухню. На плиті — ще тепла каструля вишневого компоту. Біля мийки тато залишив порожню вже коробку з-під зеленого чаю. Гм... Те, що треба!

Із гіркого досвіду Захар знав, що просто до смітника викидати залишки гарбузової каші, вівсянки чи ще чогось такого, не дуже, на його думку, істівного не варто. Бо мама в Захара уважніша та прискіпливіша за будь-якого Шерлока Голмса — усе помітить і подивиться своїм фірмовим і-нащо-ти-це-зробив поглядом.

Подякувавши татові за його «охайність», Захар узяв порожнє пакування і спритно зішкріб туди свій страдницький вінегрет.

Вуаля! Тарілка порожня, чайна коробочка зі секретним вмістом у смітнику. Тепер можна і компотику випити. Задоволений собою, Захар сів на табурет. Саме вчасно. На кухню зайшла мама.

— Уже доїв? — усміхнулася. — Супер! Дуй одягатися. Школа без тебе плаче гіркими сльозами.

Мама перевела Захара через перехрестя. Це було дуже заплутане перехрестя аж трьох вулиць. Мама й сама, бува, позирала то на один, то на другий світлофор, доки втямлювала, зелене чи червоне зараз світло для пішоходів. У довгих паузах Захар любив спостерігати, як автівки вправно розділяються на потоки і без

метушні роз'їжджаються врізнобіч.

Коли складний перехід залишився позаду, мама дружно стукнула Захара по наплічнику.

— Бувай, Зайчику-Захарчику, — і усміхнулася зі ще хитрішим, ніж завжди, прищуром.

Хлопець скривився і закотив очі. Що цього разу вона втнула? Він швиденько помахав їй і рушив уздовж каштанів, які ще недавно були вкриті бруньками, а тепер привітно гойдали розчепіреном листям, ніби гукаючи: «Дай п'ять!».

За рогом старого дитячого садочка до Захара озвався Артем.

— Дивився учора баскет? Оце гра!

Артем єдиний у класі захоплювався баскетболом і наївно вважав, що всі теж обожнюють цю гру.

— Ні, я не... — промирмотів Захар.

— То не бачив? — Артем аж повітрям на радіощах мало не похлинувся і почав смачно переповідати однокласнику всі подробиці зустрічі «Г'юстон» — «Лейкерз».

— А що ще ти вчора робив? — квапливо вклинився Захар, аби хитро змінити тему.

— О! Ще я дивився розбір гри. Кидок Леброна після брейку повторювали, мабуть, разів сто і...

Захар зітхнув і з надією роззирнувся, сподіваючись побачити когось із класу, хто міг би його врятувати.

Як на зло, нікого знайомого.

Хлопець сумовито заглянув у провулок, із якого зазвичай з'являвся його найкращий друг Вадим. Уже три дні той лежав удома зі зламанною ногою, бідака. А з провулку сьогодні вибіг лише кумедний пес із гострокутними вухами і, обнюхуючи дерева, подався у Трипільський парк.

Захар прислухався — досі баскетбол. Можна й далі ловити витрішки.

Поруч із магазином канцтоварів «Крокодил» стримів пустою занехаяний майданчик. Там ніби збиралися щось побудувати чи встановити, вже й забетонували рівний квадрат та так і полишили. Тепер майданчик оточували жмутки сірого, ще торішнього бур'яну і він скидався на залисину старого лісового троля. На бетонному квадраті то гордо походжала, то нетерпляче підстрибувала сорока. Здавалося, ніби вона вимірює, скільки кроків завдовжки цей майданчик.

Стриб! Пташка обернулася другим боком — і Захар здивовано зупинився. На лівому крилі, де в усіх порядних сорок біла пляма, в цієї яскравіло ядуче зелене пір'я. Хлопець не здивувався б, якби в темряві воно світилося, ніби неонова нашивка на рюкзаку. І загалом сорока нагадувала стильних дівчат із кольоровим пасемцем у волоссі. Ще стрибок — і птаха пильно поглянула на Захара блискучим чорним оком.

— Дивись! Пофарбована сорока! — гукнув хлопець до Артема.

Той уже встиг пройти кілька кроків і розповісти про цілий баскетбольний період.

— Де?

— Полетіла, — розгублено відказав Захар, оглядаючи найближчі дерева і дах магазину. — У неї пір'я було зелене.

— Десь у фарбу, певно, влізла, — байдужо знизав плечима Артем і рушив далі.

— Мабуть, — непевно протяг Захар.

Його фантазія вже намалювала безліч пояснень. Можливо, сорока живе у художника стріт-арту і той пшикнув на неї з балончика. Або вона втекла від божевільного вченого, який розробляє новітній препарат (звісно ж, ядуче зеленого кольору). І тепер сорока вміє думати і розмовляти. Принаймні, коли вона глипнула на Захара оком-намистиною, відчуття було таке, ніби щойно тебе про щось запитала вчителька і тепер грізно очікує

відповіді.

Невдовзі, на уроці математики, на Захара і справді вимогливо позирала вчителька, тож довелося терміново виганяти з голови всіх сорок і пригадувати домашку.

На великій перерві вчителька повела клас до їдальні. Захар уявив, як до нього підсідає Артем із невичерпним баскетбольним завзяттям ув очах. О ні-ні-ні! Сховавшись за гурт дівчат, які бурхливо сперечалися про те, що їдять єноти, Захар пірнув у вузький коридорчик зі сходами — запасний вихід. Якщо присісти за перилами, тут можна провести навіть усю перерву і ніхто не помітить. На Захара одразу війнуло холодним протягом: двері, на подив, виявилися прочиненими.

Хлопець зістрибнув із трьох сходинок і опинився на заасфальтованому задвір'ї. Віддалік дядько Гуня, якого знала вся школа, але ніхто не міг пояснити, ким він працює — чи то сторожем, чи то двірником — допомагав двом робітникам у фірмових комбінезонах вивантажити з фургончика якісь коробки. Ага, секрет із відчиненими дверима розкрито.

Захар шмигнув за ріг і зручно вмовстився на бетонний виступ шкільної стіни. Тихо, сонечко пригріває — краса! Хлопець дістав телефон. Хотілося написати Вадиму, але той ще, мабуть, дрихнув, тож пальці наклацали гру. На екрані заблимали кольорові камінці.

Раптом телефон задзвонив. Із несподіванки хлопець аж підскочив. Телефонував Артем. Пф-ф-ф. Захар хотів просто не відповідати, але мелодія тельнякала усе гучніше, ще й виявилася піснею — змалючений голос тонко-бридко виводив:

На галяві зайці танцювали,
Зайці танцювали,
Зайці танцювали,
Та красиво вушками хитали,
Вушками хитали...

То ось що мама втнула! Ось що значило це її «Зайчику-Захарчику» — наклацала йому нишком оце «суперське» заяче пицання замість рингтона. Ну, дякую! Довелося метушливо відбити дзвінок.

Захар визирнув за ріг: чи ніхто до нього не біжить на такий галас. Хух. Вивантаження спокійнісінько собі тривало, тож хлопець повернувся на облюбоване місце.

— Класна в тебе музичка! — звідкись ізгори почувся насмішуватий голос.

Здригнувшись, Захар ледве встиг перехопити телефон, що вистрибнув із рук.

Шалена Бджілка

На підвіконні коридорного вікна, бешкетно звисивши ноги надвір, сиділа повненька дівчина. Згори вниз вона дивилася на Захара і глузливо усміхалася. Хлопець бачив її і раніше, в паралельному класі, але знайомі вони не були.

— А ти знаєш, що коли метеляти ногами в повітрі, тебе вхопить Червоний Карлик? — виклично запитав Захар.

Цією важливою інформацією з ним поділився Вадим. Щоправда, друг говорив про дідька, але Червоний Карлик, на думку Захара, звучав ефектніше.

Дівчина ковтнула щось із фіолетової екочашки і заусміхалася ще глузливіше.

— Дурбенятко! Червоний карлик — це зірка. Як наше Сонце, тільки менша, — і лілові кеди пухкенької співрозмовниці ще енергійніше замиготіли в Захара над головою.

— А ти звідки знаєш?

— Із настільної гри, — сказала дівчина і наморщила носа. Напевно замислилась, чи це достатньо солідний аргумент.

Доки Захар вигадував, як дотепніше посміятися з цього нахабного дівчиська, вона пошаруділа в кишені своєї екохутрянки

жилетки.

— Лови!

На долоню Захарові впали дві цукерки «Шалена бджілка».

— Дяка. А ти чому не в їдальні? — запитав він, розгортаючи желейки.

— Бо там немає такого смачного какао, — вона підняла свою екочашку. — Ой, я вже бігтиму. Бувай, Червоний Карлику!

— Бувай, Шалена Бджілко! — гукнув навздогін Захар.

І усміхнувся, бо дівчина в своїй хутряній жилетці, перехоплений паском на талії, і справді нагадувала бджолу.

Зиркнувши на телефонний годинник, Захар і собі поспішив до класу.

Після уроків Захар першим вилетів зі школи. Якби був такий спорт, у якому потрібно чимшвидше заштовхати зошити й ручки в наплічник і вискочити на подвір'я, то він уже стояв би з медаллю на шиї, як справжній чемпіон зі школовибігання. А все тому, що ще один баскетбольний репортаж за день — це вже занадто.

Є така приказка: «Поспішиш — людей насмішиш». Щось у цьому є. Вітрівку Захар одягав на льоту, одною рукою, бо на другій висів наплічник. І це йому майже вдалося. Майже, бо замочок на блискавці жалібно вжикнув і застряг десь у районі талії. Захар смикнув — і вітрівку перекосило. Ліва половинка поїхала вниз, а права підскочила мало не до очей. Замочок злісно завмер посередині, затиснувши Захара в чудернацько-незручному стані.

Довелося зупинитись і посмикати блискавку обережніше. Повз нього, навіть не поглянувши в його бік, пройшли Артем і Бодя. Артем нахвалював спантеличеному Боді триочковий кидок Леброна.

Капосний замочок не зрушив ні на міліметр, як Захар не мучився.

— Трансформер трансформувався, трансформувався та й не витрансформувався, — поруч задзвенів сміхом знайомий дівчачий голос. — Допомогти?

І, не чекаючи згоди, Шалена Бджілка підскочила до хлопця й пильно оглянула проблему, ніби професійна кравчиня.

— Бульдожий захват, — поставила вона діагноз, із розумінням гойдаючи головою, ніби щодня мала з таким справу.

Дівчина смикнула, але замочок уперто тримався.

— Та нехай, — махнув рукою Захар і хотів був відійти.

І раптом — вжик! Вітрівка розстебнулася.

— Ха! — переможно вигукнула Бджілка.

— Хух, дякую!

— Ой, дрібниці. Тобі додому в який бік?

— Сюди, — Захар вказав на вулицю Лесі Українки.

— О, і мені. Ходімо. Ти де живеш?

— У синій «свічці» — новобудова така за паркуванням.

— Серйозно? — зраділа дівчина. — А я в отому білому будинку, що поруч. То ми майже сусіди.

— Ага. Дивно, що я тебе ніколи не зустрічав дорогою.

— Бо зранку мене мама на машині возить, а потім я на продовжене ходжу, — кумедно скривилася Бджілка. — І на тренування.

— На баскетбол? — з острахом запитав Захар.

— Чому на баскетбол? — здивувалася Бджілка. — Ні, на тхеквондо. У нас у школі заняття.

— А-а-а, — полегшено видихнув Захар. — Тхеквондо — це добре. А чому ти сьогодні не на продовженому?

— О! У мами почалася відпустка. Вона мене зустріне біля каштанів. Ну, щоб через перехрестя перевести. Тебе теж зустрічають?

• • •

Далі — у повній книжці «Майстерня чаклуна Мурахи. повість-казка».
nashaknyga.com.ua